

Летвѣрто дѣйствие, трѣта картина. 1

Стаза на Жушета.

Влизат Жушета и Дојкара.

Жушета. —

Да, тая дрѣха ми прилика многу.
Но аз те маля, Дојке, остави ме
сама да бѣда тая поц — аз имам
молитви кѣи кабото да отправам,
кѣи мене то да бѣде благосклонно,
ти знаеш, аз поговарам в тѣрѣк грѣх.

Влиза госпожа Катугери.

Госпожа Катугери. —

Заети ли сте? — Аз уце ви помолкам.

Жушета. —

Не, маляко, вшико уце е нужно
за утре сте съберам. Аз ви моля
сега да ме оставите сама,
и Дојкара да дојде с вас. Не маляко
през тая поц некакави дела
уце имате да вършите.

Госпожа Катугери. —

Гроцувай!

За тебе с покои необходимо.
Лежи си ги!

Жушета. —

Влизат госпожа Катугери и Дојкара.

Гроцувайте! Бог знае

кога пак уце се видим. Ледеи стѣра
уцетам в жимите си аз; замръзва
крѣвта ми. Аз уце ги повикам. Дојке!
О, не! зашто ми е? Уце изиграи
замислената сцена и сама.
Еид при мене, стѣкмице! —